

توقف یک ماه بدون قصد و بلاد کبیره

۶. توقف سی روز در یک مکان، در حال تردید و بدون قصد اقامت ده روز

۱. هرگاه مسافر، بعد از پیمودن هشت فرسخ در محلی توقف کند، و نداند مدت توقفش چند روز است (ده روز یا کمتر) تا وقتی این حالت را دارد باید نماز را شکسته بخواند، اما بعد از گذشتن سی روز باید نماز را تمام بخواند، هر چند در همان روز بخواند برگردد.

۲. مسافری که تصمیم داشته کمتر از ده روز در جایی بماند، اگر بعد از اتمام این مدت، از رفتن منصرف شود و تصمیم بگیرد که دوباره کمتر از ده روز، مثلاً یک هفته دیگر بماند و به همین ترتیب، ماندن در آنجا را تمدید کند تا یک ماه شود، در این صورت مانند مسأله قبل، از روز سی و یکم نمازش تمام است.

۷. بلاد کبیره

در احکام مسافر و قصد توطن و قصد اقامت ده روز، فرقی میان بلاد کبیره (شهرهای بزرگ) و معمولی نیست و با قصد توطن در یک شهر بزرگ و فراهم کردن لوازم وطنیت در آنجا یا مدتی در آنجا ماندن، تمام آن شهر حکم وطن را در باره ی او پیدا خواهد کرد. همچنین اگر قصد اقامت ده روز در مانند این شهر کند حکم تمام بودن نماز در مورد او در تمام محله های آن شهر جاری خواهد بود. خواه قصد توطن یا اقامت در محله خاصی را داشته باشد یا محله خاصی را قصد نکرده باشد.